

Arrest

nr. 104 756 van 11 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 28 november 2013, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 6 april 2011 een aanvraag in van de verklaring van inschrijving als zelfstandige. De echtgenoot van verzoekster diende op 27 juli 2011 een aanvraag van de verblijfskaart van een burger van de Unie in, met verzoekster als referentiepersoon.

Op 6 september 2011 besliste de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster kreeg een bijkomende termijn toegekend tot 25 november 2011 om alsnog de vereiste documenten over te maken.

Op 6 februari 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, ten aanzien van zowel verzoekster als haar echtgenoot en zonen.

Op 8 maart 2012 diende verzoekster andermaal een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als zelfstandige. Op 4 juni 2012 werd een bijlage 8 afgeleverd. Verzoekster bezit sedert 20 juni 2012 een E-kaart. De echtgenoot van verzoekster verkreeg de F-kaart op 27 september 2012.

Op 28 september 2012 deelde de RSVZ mee dat verzoekster werd geschrapt als zelfstandige. Op 28 november 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

"BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 08/03/2012, en verkreeg de E-kaart op 20/06/2012.

Betrokkene legde oorspronkelijk ter staving van de aanvraag tot verklaring van inschrijving de volgende documenten voor: het volledig uittreksel van de Kruispuntbank der ondernemingen van de BVBA G. en een bewijs van inschrijving bij een sociale kas voor zelfstandigen. Betrokkene liet daarmee tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht omdat overeenkomstig art. 50, §2, 2° van het KB van 8.10.1981 net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen krijgen.

Het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) heeft echter een onderzoek naar de (vermeende) zelfstandige activiteit van betrokkene ingesteld en is tot de conclusie gekomen dat er geen effectieve activiteit plaats vindt, waardoor de sociale kas de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten. Dientengevolge heeft het Rijksinstituut, de Dienst Vreemdelingenzaken laten weten dat betrokkene retroactief wordt geschrapt als zelfstandige.

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit daadwerkelijk een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend. Artikel 42septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

"1. Eerste Middel: Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel. Verzoekster kreeg een beslissing die een einde stelt van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met het bevel het grondgebied te verlaten. Dat verzoekster zich niet kan verzoenen met de motivering van deze beslissing. (...) Dat verzoekster eerst en vooral het volgende wenst te benadrukken:

a) Aangaande de handtekening vermeld op de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gehandtekend door de attaché zodat niet kan nagegaan worden of de bestreden beslissing wel degelijk door deze persoon genomen werd en in zijn hoedanigheid. De beslissing is slechts ondertekend met een elektronische handtekening. Verzoekster betwist dat de bestreden beslissing genomen werd door de attaché. Dat verzoekster wenst te benadrukken dat het feit dat op de bestreden beslissing de naam van de attaché staat vermeld, niet afdoende is om te stellen dat zou kunnen nagegaan worden wie de beslissing genomen heeft en in welke hoedanigheid. De beslissing, met elektronische handtekening, garandeert op geen enkele wijze de authenticiteit van de handtekening en de beslissing. Het is niet omdat de 'naam' van de attaché op de beslissing staat dat zij ook daadwerkelijk door deze persoon genomen werd. Dat in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel mag verwacht worden dat dergelijke beslissingen gehandtekend worden. Daarnaast moet erop gewezen worden dat een handtekening er op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing. De identiteit van de auteur van de beslissing kan in casu niet geverifieerd worden. Er kan niet nagegaan worden of de attaché zelf wel degelijk het dossier onderzocht heeft en of hij wel degelijk de bestreden beslissing zelf genomen heeft. Dat van verzoekster geen negatief bewijs kan worden verwacht. Om deze reden is vereist dat de

beslissing ook effectief gehandtekend wordt zodat kan geverifieerd worden dat de beslissing wel degelijk genomen werd door deze persoon en zijn identiteit kan geverifieerd worden. Indien het louter voldoende zou zijn om een naam te zetten onder een beslissing kan eender wie de beslissing nemen en kan op geen enkel objectieve vaststelbare wijze geverifieerd worden dat zij wel degelijk door de bevoegde persoon genomen werd. De wet voorziet niet in enige bepaling die stelt dat als er op een bestreden beslissing de naam van een attaché vermeld staat dat daar dan ook wel degelijk van mag uitgegaan worden dat de beslissing genomen werd door de attaché. Dat een arrest van de RVV het volgende stelt: "er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan worden toegerekend aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon." Dit is in casu het geval. Verzoekster betwist dat de beslissing genomen werd door de bevoegde attaché. Verzoekster kan onmogelijk nagaan of de beslissing kan toegerekend worden aan de attaché die vermeld staat op de bestreden beslissing. Verzoekster meent dat het in casu helemaal niet vaststaat dat de bestreden beslissing genomen werd door de daartoe bevoegde persoon. Deze beslissing kan evengoed genomen zijn door een derde of een medewerker die helemaal niet bevoegd is. Dat de gevolgen van huidige beslissing enorm zijn voor verzoekster. Dat dan ook mag verwacht worden dat dergelijke beslissingen genomen worden door de bevoegde personen en dat dit kan geverifieerd worden. Dat indien dit niet het geval is, dit een schending is van de rechten van verdediging. Het is niet de bedoeling van de wetgever geweest dat een beslissing genomen zou worden door een derde of de administratie of een medewerker. De wetgever heeft uitdrukkelijk bepaald dat enkel een attaché deze beslissingen kan nemen. Gelet op deze bijzondere precisering, mag dan ook verwacht worden dat dit kan nagegaan worden. Dat volgens verzoekster dit de bedoeling van de wetgever is geweest. In casu kan niet nagegaan worden of de attaché wel degelijk de beslissing genomen heeft. Het is niet omdat niet wettelijk bepaald is dat een schriftelijke handtekening op een administratieve beslissing vereist is, dat in het kader van de beginselen van behoorlijk bestuur, de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dit wel mag verwacht worden. Zeker en vast indien men de gevolgen van huidige beslissing voor verzoekster bekijkt. Omwille van het gebrek aan schriftelijke handtekening is aldus de bestreden beslissing een schending van de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Dat dit kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is van verwerende partij ! Bovendien wenst verzoekster op te merken dat de Raad van State zich hier reeds over uitsprak en dit in arrest nr 193.106 van 8 mei 2009. Dit arrest vermeldt het volgende: (...). Uit voorgaande rechtspraak blijkt zeer duidelijk dat de beslissing van verzoekster onaanvaardbaar is. Zelfs indien verwerende partij van mening is dat de beslissing ondertekend werd door middel van een elektronische handtekening, blijkt uit bovenstaand arrest dat ze desondanks vernietigd dient te worden omwille van een substantieel vormgebrek.

b) Aangaande het inkomen van verzoekster.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster "valse of misleidende informatie verstrekt heeft of vervalste documenten gebruikt heeft die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht" en dat bijgevolg haar verblijfsrecht beëindigd dient te worden. Dat verzoekster wenst te benadrukken dat dit geenszins het geval is ! Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze hoe deze afweging in het dossier van verzoekster gemaakt werd. Verzoekster heeft steeds gewerkt en voor haar eigen inkomen gezorgd. Zij heeft steeds gewerkt en slechts recent getracht een eigen zaak op te starten. Verzoekster heeft steeds gewerkt en voor stabiele en regelmatige inkomsten gezorgd. Gelieve in bijlage de nodige bewijsstukken hiervoor terug te vinden. Kruispunt-migratie.be vermeldt de volgende voorwaarden tot het bekomen van verblijfsrecht van meer dan 3 maanden, als Unieburger:

- De Unieburger moet zijn burgerschap van de Unie bewijzen
- Het moet gaan om een Unieburger die naar België komt om:
 - o werk te zoeken
 - o te werken als werknemer
 - o te werken als zelfstandige
 - o niet te werken, op voorwaarde dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij ten laste valt van de Belgische sociale bijstand en dat hij over een ziekteverzekering beschikt.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster volledig aan deze voorwaarden voldoet ! In tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, heeft verzoekster nooit valse informatie verstrekt m.b.t. haar inkomsten ! Dat deze stelling van DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek van het dossier van verzoekster! Verzoekster heeft steeds gewerkt en heeft steeds voor een stabiel inkomen gezorgd om haar en haar zoon te kunnen onderhouden. Het is bovendien frappant dat verwerende partij wel samenwerkt met het RSVZ om het verblijfsrecht van verzoekster, om drogredenen, te kunnen intrekken, doch nalaat bij de

bevoegde instanties na te gaan of zij eventueel over andere inkomsten beschikt. Dat zij dus wel degelijk aan de voorwaarden voldoet om legaal op het grondgebied te verblijven! Zij is immers een Unieburger die werkzaam is als werknemer! Dat het feit dat verzoekster geen zelfstandige activiteit uitoefent, niet betekent dat zij ten laste zal vallen van de staat. Dat op geen enkele wijze kan aangetoond worden dat verzoekster de intentie heeft om ten laste van de staat te vallen. Integendeel zelfs, verzoekster heeft steeds gewerkt! Zij is immers vastbesloten in te staan voor haar zoon en echtgenoot ! Dat niets erop wijst dat zij ten laste zou vallen van de Staat ! Dat het dan ook geen redelijk argument is om de aanvraag van verzoekster te weigeren.

c) Aangaande het socio-economisch onderzoek.

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel !

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming." DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : "Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland." Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoekster en haar kind wel degelijk goed geïntegreerd zijn in België. DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na ze te onderzoeken! Dat verzoekster naar België is gekomen om een nieuw leven voor haar en haar zoon op te bouwen en om bij haar echtgenoot te kunnen zijn, die in België verblijft. Dat DVZ met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt. Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is. Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. De motivering van DVZ m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet. Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001). Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is. Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In een eerste onderdeel voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing niet zou zijn gehandtekend. Zij betwist dat de elektronische handtekening zou toebehoren aan de attaché die op de bestreden beslissing staat vermeld. Verzoekster meent dat in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel mag verwacht worden dat dergelijke beslissingen gehandtekend worden.

De verzoekende partij uit kritiek op de wijze waarop de *in casu* bestreden beslissing werd ondertekend, zonder dat de beslissingsbevoegdheid zelf van de attaché, de heer V. D, wordt betwist.

De op de bestreden beslissing aangebrachte handtekening werd niet op de klassieke wijze aangebracht, met vulpen of balpen, maar het is onjuist te stellen dat de bestreden beslissing niet zou zijn voorzien van een geldige handtekening van een gemachtigde ambtenaar, of nog, dat het voormelde niet kan worden nagegaan. De gemachtigde ambtenaar heeft wel degelijk en zelfs eigenhandig de beslissing genomen, weze het dat gebruik werd gemaakt van een "gefotokopieerde of gescande handtekening". Het betreft hier wel degelijk een "originele" handtekening maar op papier aangebracht door moderne technische middelen.

De juridische basis van deze handelingswijze is vooreerst te vinden in de wet van 9 juli 2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch karakter voor elektronische handtekeningen en certificatediensten, dewelke conform is aan de richtlijn 1999/93/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen. In het bijzonder dient te worden verwezen naar het bepaalde onder artikel 4, § 4 en 5 van de genoemde wet.

Artikel 4, § 4 bepaalt:

"onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht deze handtekening gerealiseerd is door een natuurlijk dan wel door een rechtspersoon".

Terwijl artikel 4, § 5 stelt dat:

"een elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid kan worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures kan worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld,*
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat,*
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatedienstverlener afgegeven certificaat,*
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt".*

Het *in casu* door de Dienst Vreemdelingenzaken gebruikte systeem voldoet aan de bijlage III van de voormelde wet van 9 juli 2000, die de eisen in verband met de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening vermeldt. Immers: de handtekening is op unieke wijze verbonden met de ondertekenaar gezien de naam onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. De naam van betrokkene verschijnt bij aanmaak automatisch samen in het kadertje met de handtekening, de ondertekenaar is identificeerbaar, de ondertekenaar heeft de uitsluitende controle over de middelen nodig voor de totstandkoming van deze handtekening gezien voor elke elektronische handtekening een paswoord en een code dienen ingevoerd te worden die enkel gekend zijn door de ondertekenaar en elke wijziging van de gegevens achteraf kan opgespoord worden. Eenmaal een elektronische handtekening wordt geplaatst onder te ondertekenen stukken wordt het document geregistreerd en kan vervolgens niet meer onder gewijzigde vorm worden opgeslagen. De Dienst Vreemdelingenzaken hanteert daartoe het EVIBEL-systeem. Als bijkomend stuk 1 legt de verwerende partij een verduidelijkende nota neer, waarin het gebruik en werking van het systeem op omstandige wijze nader wordt toegelicht.

Terwijl de ondertekenaar, de heer V. D, gekend is als zijnde werkzaam bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de hoedanigheid van attaché waardoor hij gemachtigd is beslissingen te nemen in naam van de staatssecretaris. Over de identiteit en hoedanigheid van de ambtenaar die de *in casu* bestreden beslissing is genomen kan m.a.w. niet ernstig worden getwijfeld.

De juridische grondslag van voormeld handelen is bovendien ook te vinden in de wet van 20 oktober 2000 tot invoering van het gebruik van telecommunicatiemiddelen en van de elektronische handtekening in de gerechtelijk en de buitengerechtelijke procedure (B.S. 22.12.2000), die onder meer artikel 1322 B.W. met een nieuw tweede lid heeft voorzien, luidend als volgt:

“Kan, voor de toepassing van dit artikel, voldoen aan de vereisten van een handtekening, een geheel van elektronische gegevens dat aan een bepaalde persoon kan worden toegerekend en het behoud van de integriteit van de inhoud van de akte aantoonst”.

Aldus staat vast dat de *in casu* bestreden beslissing wel degelijk werd genomen door de betrokken ambtenaar die daartoe de nodige bevoegdheid heeft en door hem/haar werd ondertekend middels een elektronische handtekening. Zoals reeds aangetoond betekent de "ondertekening" niet noodzakelijkerwijze een "geschreven" handtekening zoals blijkbaar wordt voorgehouden door de verzoekende partij, maar kan dit ook middels de elektronische handtekening.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

In een tweede onderdeel voert verzoekster aan dat zij nooit valse informatie heeft verstrekt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij meent dat zij voldeed en nog steeds voldoet aan de voorwaarden om het verblijf te genieten, als werknemer, als zelfstandige, of als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Verzoekster werd retroactief geschrapt als zelfstandige, hetgeen betekent dat zij in werkelijkheid nooit enige activiteiten heeft verricht voor de BVBA G, hoewel zij dit wel voorhield bij haar verklaring van inschrijving. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier. In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris als volgt:

“Het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) heeft echter een onderzoek naar de (vermeende) zelfstandige activiteit van betrokkene ingesteld en is tot de conclusie gekomen dat er geen effectieve activiteit plaats vindt, waardoor de sociale kas de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten. Dientengevolge heeft het Rijksinstituut, de Dienst Vreemdelingenzaken laten weten dat betrokkene retroactief wordt geschrapt als zelfstandige. Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit daadwerkelijk een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend. Artikel 42septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie.”

Het is op grond van deze motieven niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om een einde te stellen aan het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster betwist niet dat zij retroactief werd geschrapt, maar beperkt zich tot een vage bewering dat zij voldoet aan de verblijfsrechtelijke voorwaarden. Zij legt echter geen enkel stuk voor dat dergelijk betoog ondersteunt, terwijl deze beweringen op zich ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekster zich op bedrieglijke informatie heeft beroepen teneinde een verblijfsrecht te kunnen verwerven.

Dat de schrapping retroactief is gebeurd, duidt afdoende aan dat verzoekster zich bij de aanvraag van het verblijf heeft gesteund op valse of misleidende informatie, zonder dewelke zij haar verblijfsrecht niet zou hebben verkregen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft niet op kennelijk onredelijke wijze toepassing gemaakt van artikel 42septies van de vreemdelingenwet voor de beëindiging van het verblijfsrecht.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

In een derde onderdeel betoogt verzoekster voor dat geen rekening is gehouden met de integratie in België, en met het feit dat verzoekster bij haar zoon en echtgenoot moet kunnen blijven, die in België gevestigd zijn.

Verzoeksters betoog mist feitelijke grondslag. De Raad merkt op dat verzoekster er schijnbaar aan voorbijgaat dat ook het verblijfsrecht van haar echtgenoot en zonen werd beëindigd, en dit eveneens op 28 november 2012. Verzoekster wordt derhalve niet gescheiden van haar echtgenoot en kinderen, zodat haar betoog dat hier geen rekening mee zou zijn gehouden grondslag mist.

Verzoeksters bewerkten omtrent haar integratie zijn van theoretisch van aard, nu zij geen enkel stuk voorlegt dat deze integratie zou aantonen. Zij toont dan ook niet aan welk belang zij zou hebben bij haar kritiek, nu niet wordt bewezen met welke concrete elementen geen rekening zou zijn gehouden.

Terwijl verzoeksters kritiek ook voorbijgaat aan de inhoud en draagwijdte van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, dat voorziet dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die valse informatie heeft gebruikt, zonder dat de wetgever bij een beëindiging van het verblijfsrecht op grond van fraude nog een socio-economisch onderzoek van de persoonlijke situatie van deze bedrieglijke burger van de Unie heeft voorzien.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft niet op kennelijk onredelijke wijze besloten dat verzoeksters verblijfsrecht diende te worden beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting of het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekster de schending aanvoert.

Het eerste middel is ongegrond in de drie onderdelen.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

"Tweede middel: schending van artikel 8 van het EVRM. Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM. Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, "recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T.Vreemd 2006,403). Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet." (...). Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven. Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'. Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden. Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer naar haar land van herkomst bemoeilijken! Verzoekster is gehuwd met de heer G. S, de vader van haar kinderen. Dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhouden en een effectieve gezinscel vormen. Hoe kunnen zij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als zij geacht wordt terug naar Nederland te gaan?? Bovendien mochten de zonen van verzoekster geen beslissing ontvangen van DVZ, waardoor zij nog steeds wettelijk op het grondgebied verblijven. Dat men toch niet kan verwachten dat verzoekster haar kinderen achterlaat?! Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt. Dat verzoekster van mening is dat zij wel degelijk voldoet aan alle voorwaarden om geregulariseerd te zijn. Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werd gemaakt, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving. Dat indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst zij gescheiden wordt van haar echtgenoot

en haar kinderen ! Het is voor verzoekster en haar gezin zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat er niet van mijnheer in België kan verwacht worden dat hij mee zou verhuizen. Dit zou betekenen dat hij alles dient op te geven en achter te laten, zijn werk dient op te geven en alles wat hij hier net opgebouwd heeft ! Hij werkt en heeft een inkomen. Zij vallen dan ook niet ten laste van de staat ! Het is niet redelijk te verantwoorden om van mijnheer te verwachten dat hij mee naar het buitenland zou verhuizen. Net zomin als men van verzoekster kan verwachten dat zij haar zonen achterlaat !"

2.2.2. Verzoekster voert aan dat haar echtgenoot en kinderen in België verblijven, dat zij niet van haar kinderen mag worden gescheiden en dat van haar echtgenoot niet kan worden verwacht dat hij haar vergezelt naar Nederland.

Uit het administratief dossier blijkt dat het verblijfsrecht van zowel verzoeksters echtgenoot als haar kinderen werd beëindigd bij beslissing van 28 november 2012. Zij kregen net zoals verzoekster een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Verzoeksters betoog mist dan ook elke grondslag. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan:

"Derde middel: schending van art 7 en art 9 van het IVRK. De kinderen van verzoekster hebben het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK): "Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd." Verzoekster is niet alleen de biologische moeder van de kinderen, zij heeft ook steeds voor haar kinderen gezorgd en heeft een emotionele band met hen opgebouwd. De zonen van verzoekster hebben geen beslissing bekomen en verblijven dus nog steeds legaal op het grondgebied. Dat men niet mag verwachten dat verzoekster haar kinderen zomaar achterlaat ! De kinderen hebben echt op een relatie met beide ouders, verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst ! Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

1. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

2. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoekster het recht hebben hun band met hun moeder te onderhouden, en dat het die kans ook moeten kunnen krijgen! België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind. Dat het duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is! Verzoekster heeft steeds voor haar kinderen gezorgd en zorgt voor de broodnodige rust en structuur die de kinderen nodig hebben in hun leven. Hier wordt met het welzijn van de kinderen gespeeld! Hoe kunnen de kinderen van verzoekster een band met haar opbouwen, indien zij teruggestuurd wordt naar Nederland en zij legaal in België verblijven?"

2.3.2. Vooreerst laat de Raad gelden dat het IVRK geen directe werking heeft en dat verzoekster zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook RvS 31 oktober 2001, nr. 100.509). Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een

directe werking te worden ontzegd. Ten overvloede dient vastgesteld dat verzoeksters betoog ook feitelijke grondslag mist, nu zij er blijkbaar verkeerdelijk vanuit gaat dat haar kinderen hun verblijfsrecht in België behouden. Het middel faalt in rechte.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC